

III.

GIAI ĐOẠN (THÁNG 1. 1996)

□

CÁI GIÁ CỦA LÒNG TIN NGÂY THỜI!

(Tự Truyện 13)

Đêm thứ Ba, ngày 2/1/1996, TNH nói:

"Thật tình chuyến bay qua DC ngày Jan 5.1996 sắp tới, bố đi chỉ để giải quyết một số chuyện trong gia đình và gặp lại vài bạn bè tâm huyết ngày cũ, chẳng có gì dính dáng đến người đàn bà đó. Nhưng nếu em không tin, bố sẵn sàng xé vé máy bay!"

Tôi im lặng.

TNH tiếp:

"Không đi chuyến này, cái vé sẽ còn hiệu lực đến cuối tháng 4/1996 mới hết hạn."

Tôi nghĩ nhanh trong óc sự đi học của Âu Cơ không ai đưa đón, lại cũng nghĩ: *"Đã tha thứ và hàn gắn thì không nên nghi ngờ nhau."*

Vì thế tôi nói:

"Bố muốn đi, em để bố đi. Nhưng theo em, bố nên rút bớt ngày lại thì hơn."

TNH đồng ý rút từ 11 ngày xuống còn 5 ngày.

Tôi nói thêm:

"Có điều không hiểu sao em cứ nghĩ chuyến đi này của bố sẽ là chuyến làm cuộc đời em kết thúc."

TNH ngạc nhiên

"Sao vậy?"

Tôi đáp bình thản mà lòng thật tình rúng động:

*"Bởi vì **định mệnh em vốn là như vậy**. Khi em đạt được cái độ cao nhất trong tình cảm --như một tuần lễ vừa qua-- thì cũng là lúc nó phải kết thúc thôi."*

(Ôi! Sao lại tiên tri điều ấy?)

TNH vỗ về:

"Không có gì đâu. Bố sẽ quay lại sau 5 ngày. Em nên yên lòng vì bố."

*

**

Buổi trưa **thứ Hai ngày 8/1/1996**, sau 3 ngày TNH ra đi, tôi nhận được một phong bì gửi theo đường bưu điện, địa chỉ gửi là của người đàn bà ở Virginia,

trong có một lá thư do chính tay TNH viết cho bà ta, đề ngày Dec. 17/1995, được photocopy lại. Ngoài ra còn một tấm giấy nhỏ nét chữ viết tay, ai đó gửi cho tôi, không thấy ký tên:

"Tôi cho chị biết, chồng chị và vợ ông Vĩnh Kham đang du hí ở Virginia. Chị hãy báo cho ông Vĩnh Kham hay đi!"

Tôi tưởng như vừa bị ai đâm mạnh vào đầu một cú ghê gớm, hai bàn tay lạnh toát, trợn con người run rẩy và trái tim bóp thắt đau đớn trong lúc đọc lướt qua những giòng rất âu yếm và hứa hẹn một cuộc chung sống TNH viết cho bà kia.

[Lá thư này, sau vài ngày bình tĩnh lại, tôi có gửi hai bản sao, một, cho chị Kim, chị dâu TNH đang ở Pennsylvania; và hai, chị ca sĩ Lê Uyên ở Santa Ana. Đọc xong, cả hai gọi cho tôi. Chị Kim an ủi: *"Em hãy bình tĩnh chờ xem hán còn giở trò bí ôi nào nữa."*

Còn chị Lê Uyên: *"Thu Vân ơi, em rõ là một nữ thánh! Lá thư ghê tởm quá, chính chị còn chịu không nổi huống là em."*

Cũng lá thư này, những ngày TNH sắp bỏ đi thật sự, dạo cuối tháng 3/1996, **tôi trao trả lại cho TNH**, và nói: *"Trong đời sống em từ nay chỉ giữ những cái gì đẹp lưu lại từ quá khứ chung sống, còn những lời đáng sợ hãi này, em xin trả lại cho bố."*]

.....

... Bỏ một trang vì ê chề quá sau 20 năm đọc lại.

.....

Tôi cười khẩy qua điện thoại mà lòng rõ ràng đau đặng:

"Thật sự tác giả lá thư nặc danh là Từ Hiếu Côn hay người đàn bà kia cũng chẳng phải điều quan trọng, mà quan trọng chính là nếu bố không mang lòng phản bội, đó ai có thể quấy phá nổi em?"

Lạ một điều, ngay trong cơn đau đớn cùng cực, giữa cái đầu tôi vẫn *"chồm lên ý nghĩ bảo vệ TNH"*.

Tôi nói:

"Trước ngày ra đi, em đã xin bố hãy thành thật cho em biết xem có lưu lại dấu tích chữ nghĩa gì với người đàn bà kia không mà bố vẫn chối. Sở dĩ em phải xin thế là bởi biết chúng mình có quá nhiều kẻ thù chỉ chờ sơ hở của mình mà quất. Nếu bố thành thật thì cho dù có gặp phải trường hợp như bây giờ, em cũng còn tinh thần chống đỡ. Đàng này bố vẫn cứ dối trá em. Tệ hơn cả bây giờ chính người đàn bà kia đã quất bố chứ chẳng là ai."

Một kế hoạch "bảo vệ TNH" thành hình nhanh trong óc. Tôi nói:

"Trên cái tình chồng vợ, bố đã lừa đảo với em khi đem chia xẻ tâm hồn cho kẻ khác. Nhưng riêng cái nghĩa bạn bè vẫn sát cánh nhau trong 8 năm cũ, em

nhân danh điều ấy mà sẽ đỡ cho bố cú này. Chỉ xin bố, khi trở về, nên để em hành xử mọi việc."

Đầu giây kia, TNH có vẻ bực tức:

"Như vậy thì bố không nhận."

Tôi la lớn:

"Đó là quyền của bố, **nhưng rồi bố sẽ hối hận vì quyết định hôm nay.**"

TNH cúp máy.

Đây là lần đầu tiên trong 8 năm ăn ở, TNH đã làm điều sỗ sàng ấy.

*

* *

Buổi tối **thứ Ba ngày 9/1/9/1996**, gọi qua nhà ông Lợi thì biết TNH đã lái xe đi ra ngoài. Tôi thốt sợ hãi. Bên Pennsylvania đang mùa bão tuyết, đường xá đông cứng trắng xóa, dân chúng ít ai dám ra đường.

Tôi muốn hỏi thêm vài điều nhưng nghe âm giọng ông anh lạnh lùng khó chịu, nên tự hiểu, xin lỗi và cúp máy.

Kể từ giờ phút ấy, tôi bôi xóa tất cả mọi số *phone* của anh chị và cả bạn bè TNH, thề quyết không cho phép mình gọi đến ai với tâm trạng cầu van bao giờ nữa.

[]